

Butlletí de la Secció Excursionista
de l'Ateneu Santjustenc

SEAS

Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc, Carrer de l'Ateneu, 3 i 5.
08960 Sant Just Desvern.

Web: <http://www.santjust.org/seas>

Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

Núm. 288
Maig
juny
2010

*D'esquerra a dreta: Just Amigó, Sebastià Farràs i Montserrat
Canalda durant la conferència del 12 de febrer de 2010
sobre «Testimonis de l'exili des de Sant Just»*

Fotografia de Jordi Gironès

CALENDARI

1 i 2 maig — Excursió d'alta muntanya pendent de decidir.

7 maig — Conferència «Fosses comunes: recuperació de la memòria» per César Regalado.

9 maig — Excursió: Montellà, Bastanist, Estana i Martinet (Cerdanya) amb sortida a les 7 h.

9 maig — Excursió matinal a la riera de Riudameia (Maresme) amb sortida a les 7.30

16 maig — XXXVI Marxa de Regularitat entre les comarques del Vallès Oriental i el Maresme.

22 al 24 maig — Excursió d'alta muntanya a la Maladeta (Pirineu aragonès).

4 juny — Conferència «L'exili republicà» per Jordi Font.

6 juny — Excursió: castell de Valmy, torre

de la Maçana i Sallafort (L'Albera) amb sortida a les 6 h.

12 juny — Excursió de cloenda de les matinals, de tot el dia, a la baronia de Lavansa (Noguera).

18 i 19 juny — Excursió d'alta muntanya al pic d'Eina (Cerdanya).

20 juny — Excursió de cloenda al Collell (Pla de l'Estany) amb sortida a les 7 h.

3 i 4 juliol — Sortida de Veterans al túc de Saburó i refugi J.M. Blanc (Pallars Sobirà).

16 al 18 juliol — Excursió d'alta muntanya al pic de Contraix (Alta Ribagorça).

24 de juliol — Sopar de Lluna Plena. Lloc pendent de decidir.

30 de juliol a 1 agost — Excursió d'alta muntanya a la Peña Telera (Pirineu aragonès).

Informació: si no s'especifica el contrari, les conferències tenen lloc els divendres a 2/4 de 9 del vespre al local de la SEAS i les excursions tenen la seva sortida des del Parador. Informació sobre les matinals al telèfon 93 371 51 98 (nits). Les excursions d'alta muntanya tenen horaris de sortida variables.

Amb la col·laboració de:

Ajuntament de
Sant Just Desvern

CISTELLERIA BALLART, Bonavista, 82, tel, 933 71 13 64

FLORS LORETO, Creu 66, tel. 933 72 31 03

FORMA CUINA, Creu 60, tel. 934 73 35 59

LLIBRERIA RESSENYA, Creu 54, tel. 933 71 08 43

IMMACULADA AMAT, JUST AMIGÓ, MARCEL-LÍ CAMATS, FRANCESC HOMEDES

El dia 13 de febrer es va celebrar al local de la SEAS l'assemblea general ordinària de socis, a la qual van assistir quaranta persones i, després d'un any frenètic, val a dir que va ser una bassa d'oli. Com en totes les assemblees, en primer lloc es va llegir i aprovar l'acta anterior, després els diferents responsables de cada secció van fer balanç de les activitats dutes a terme, de la que cal destacar l'elevada participació a tots els actes del 75è aniversari de la SEAS.

Cal remarcar també la bona gestió econòmica que fa que, amb uns comptes sanejats, puguem afrontar els nous reptes, iniciatives i objectius del 2010.

Pel que fa al moviment de socis seguim progressant adequadament, però en la banda d'edat de la maduresa... Un altre fet remarcable és la favorable resposta dels socis a l'hora de federar-se. Les propostes per al 2010 passen per un ventall de possibilitats que s'aniran concretant durant el transcurs de l'any, alguna, com el curs de GPS, ja està programada. En relació al pressupost per a aquest nou exercici no hi ha res remarcable ni extraordinari.

L'assemblea es va cloure amb el torn de precis i preguntes, que va girar bàsicament al voltant dels carnets de federat i l'explicació d'una sortida al Mulhacén, proposada per

uns socis de la Secció, que es farà per Sant Joan.

Podeu aconseguir una còpia de l'acta els dimarts de les 20 a les 21 hores al local de la SEAS o bé directament a la nostra pàgina web.

ÀLBUMS DE L'ANIVERSARI

Després del 75è aniversari, hem confeccionat dos àlbums de fotografies i imatges que recullen d'una banda els actes celebrats durant el 2009 i de l'altra els participants en l'activitat «75 cims» fotografiats en els cims que es van fer.

Els interessats a tenir algun dels àlbums podeu demanar-los a la Secció al preu de 48 euros en el cas del que recull les activitats de l'aniversari i de 41 euros el dels «75 cims».

FONS BIBLIOGRÀFIC

El company Josep Nuet i Badia ens ha fet donació d'un conjunt de llibres que passen a formar part del nostre fons bibliogràfic, el qual pot ser consultat directament a l'apartat publicacions de la nostra pàgina web. Aquesta donació consisteix en diversos llibres sobre temàtica botànica (orquídees, bolets i flora en general), molins parerers i cabanes de pedra seca, entre d'altres.

DEL BAIX PALLARS A LES VALLS D'AGUILAR

Romà Pujadas

La proposta és una travessa en cotxe per dos municipis grans i molt poc poblats que comparteixen una llarga divisòria comuna: el Baix Pallars, a la comarca del Pallars Sobirà, i les Valls d'Aguilar a la de l'Alt Urgell.

Per anar d'una capçalera municipal a l'altra, de Gerri de la Sal a Noves de Segre, l'itinerari més còmode és pel port del Cantó, amb un total de 62,5 km (diu el Google). Una altra alternativa seria per Isona i el bosc de Bóixols, però aquest seria un itinerari més llarg, de 104 km. Deixant de banda les carreteres asfaltades també hi podríem anar vorejant la serra del Boumort, bé pel sud, per Pessonada, bé pel nord, per Hortonedà.

L'itinerari que es proposa aquí és el més directe i, ben segur, el menys utilitzat. Comença a Gerri de la Sal, la capçalera del municipi del Baix Pallars, nom ben poc apropiat perquè més avall, en altitud i latitud, encara queda tot el Pallars Jussà. La Noguera Pallaresa divideix en dos el terme municipal; a l'oest, el Pla de Corts, amb dotze pobles, una capital amb carrers porticats, Peramea i fins i tot un estany càrstic, el de Montcortès.

La banda oriental és més solitària i és cap allí on s'encamina l'itinerari.

Poble de Baén. Foto de Romà Pujadas.

És el territori dels pobles acabats en seu: Enseu, Useu, Buseu, i al final de tot, Sant Sebastia de Buseu. Pobles rònecs, avui en dia totalment o parcialment enrunats. Una dita bastant malèvola ho deixa ben clar: Bresca, Useu i Enseu, tres pobles de la «reïda» de Déu, com si fossin el resultat d'una broma pesada, d'una entremaliadura divina.

A Enseu s'hi arriba per una petita pista asfaltada que comença just passat el pont de Gerri de la Sal. Un grup de cases escampades per una solana costeruda. És un viatge d'anada i tornada des de Gerri de la Sal. El veritable accés a tota la banda oriental del municipi és pel pont de la Noguera Pallaresa aigües avall de Gerri de la Sal. A la carretera, l'indicador assenyala Baen, el poble més gran d'aquest territori tan deshabitat. Mentre us aneu enfilant per la sinuosa carretera, podeu veure al fons de la

*Sant Sebastia de Buseu, actualment en runes.
Foto de Romà Pujadas.*

vall l'antic santuari de Santa Maria, parcialment conservat. Per arribar a Bresca, s'ha d'agafar un curt desviament a l'esquerra que porta fins al poble enturonat.

Un revolt de 360 graus ens mostra el poble d'Useu, també dalt d'un turó. Hi arribem per un trencall a la dreta que passa per la Llau del Malpàs. La primera impressió positiva es va esborrant quan es comprova que una part del poble està enrunada.

La carretera principal, per dir-ho d'alguna manera, acaba a Baén, un poble amable de cases agrupades, situat al peu d'una solana boscosa i amb el contrapunt colorista de les clapes del bosc de ribera. Baén és un poble «salvat»: tot i que té molts pocs residents fixos, una bona part de les cases s'han recuperat com a segones residències.

A partir de Baén comença un territori d'una solitud aclaparadora,

d'una desolació total. No és el país de la Heidi, entès com a paradigma de la muntanya frescal i bucòlica. La pista enfila primer cap al sud i després fa una gran marrada en direcció nord-est. Al mig de la marrada, ens pot passar desapercebut el poble de Buseu, situat a l'esquerra de la pista, però un esglaó per sobre, de manera que pràcticament no es veu. Tampoc es fa notar pel brogit, ja que és un poble totalment abandonat; la vegetació s'ha anat emparant dels edificis enrunats. Solament algunes cigales alpinistes que s'aventuren per aquestes altituds trenquen l'impactant silenci.

Després de passar Buseu ens endinsem per l'inacabable barranc que mena fins al següent poble, Sant Sebastia de Buseu, també totalment abandonat; a l'altra banda del barranc, però, hi veiem senyals de la presència humana, és Sarroca de Baén. Ens ho indica el fum de la xemeneia si és de dia, o la llum escadussera, si tenim l'atreviment d'aventurar-nos-hi de nit. Per arribar a Sant Sebastia de Buseu s'ha d'agafar un curt trencall a l'esquerra. Hi trobem la mateixa desolació. Edificis enrunats a mig camí d'esdevenir de nou pura natura. El poble es diu Sant Sebastia, no Sant Sebastià, com seria d'esperar. No hi trobareu ningú que us pugui aclarir aquest sorprenent canvi de nom, i si el trobéssiu, tampoc us ho aclariria, ja que el canvi es remunta a la nit dels temps. Ni tan sols se sap si va evo-

Sarroca de Baén. Foto de Romà Pujadas.

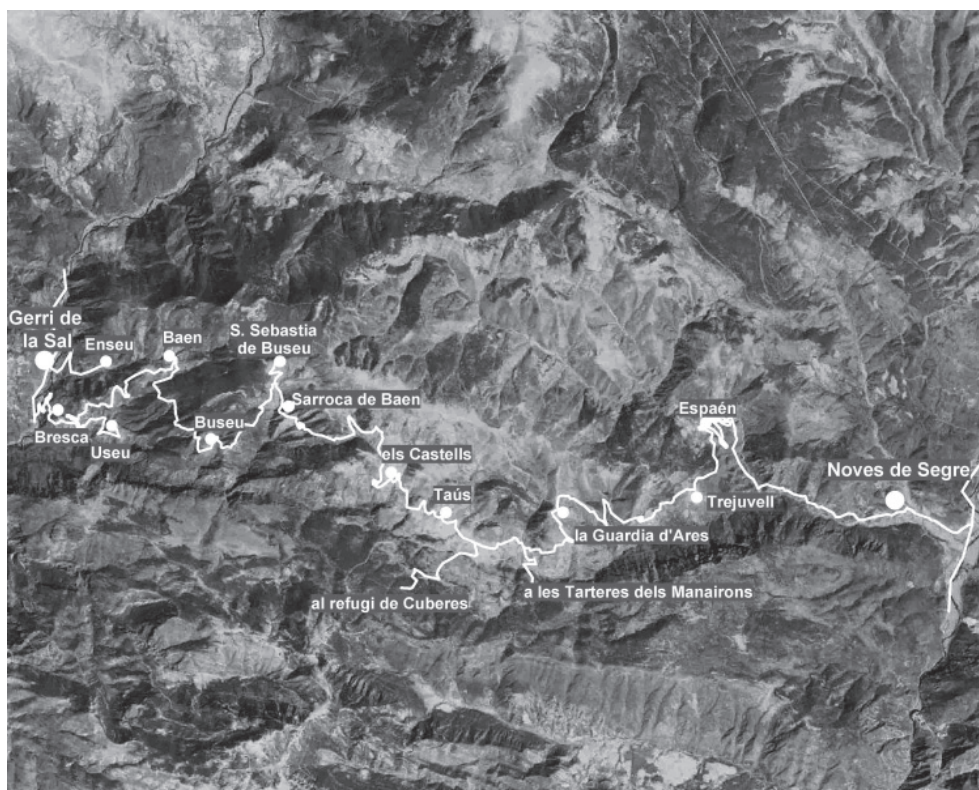
lucionar a Sebastia des de Sebastia, o si va esdevenir directament Sant Sebastia des d'algun topònim més antic. En el trist *rànquing* dels pobles abandonats, el darrer lloc és per als que també han perdut l'església. És el cas de Sant Sebastia de Buseu, l'antiga església romànica ha seguit el destí de la resta d'edificis.

Viure a Sarroca de Baén, a 1.420 m l'alçada, més amunt que la gran majoria de pobles pirinencs, a més de mitja hora de Baén per una pista impracticable durant part de l'any, només s'explica per la voluntat de resistir. L'Anita, la mestressa, una dona gran, però vital, ho té molt clar: fa més de cinc-cents anys, documentats, que som aquí! Cinc segles documentats i ves a saber quants sense documentar! Una prova de la solidesa de la casa és que disposa de capella pròpia, dedicada a Sant Roc. Vídua des de fa pocs anys, resistir, a l'Anita, se li ha posat més

difícil, però no ho fa sola, sinó acompanyada d'una parella romanesa i d'un vell pastor que ha vingut a morir aquí, enmig de les muntanyes. La parella romanesa, d'edat indefinida, però amb l'energia necessària per menar un ramat de més de mil ovelles, han canviat sense recança el paisatge de la Transilvània, probablement més verd, humit i acollidor, per aquest indret feréstec del Baix Pallars.

Quan a Baén encara hi havia escola, l'Olga, la filla de l'Anita, necessitava dues hores per arribar-hi caminant des de Sarroca: dues hores d'anar i dues de tornar. Com no podia ser d'altra manera, es quedava a dormir a casa de la mestra i només tornava a casa els caps de setmana. La darrera mestra de Baén va ser la Carme; era nascuda a Bellaguarda, a les Garrigues més profundes, un país molt diferent, també ple de barrancs, però humanitzat per les espones i les oliveres. L'Olga recorda encara amb tendresa aquells anys d'escola, quan les condicions de vida eren pitjors, però les dificultats se superaven amb l'ajuda de la gent que encara omplia aquestes contradicció. Ara, l'Olga viu a Baén; de fet, la seva és l'única família que hi viu realment durant tot l'any, malgrat que el padró d'habitants, sempre enganyós, atribueixi al poble 11 habitants.

Des de Sarroca de Baén prosseguim per la mateixa pista que

continua recorrent el barranc, ara per l'altra banda. No és una pista perillosa i té el ferm en bones condicions, però és un cas extrem del que se'n sol dir pistes aèries, amb la paret a una banda i el precipici a l'altra. El punt més conflictiu és l'anomenada «trinxera del roc». Una gran roca taponava materialment el camí, i no va quedar mes remei que buidar-la; d'aquí li ve el nom de trinxera. El camí passa entre les dues parts en què ha quedat dividida la roca i gira en un angle recte cap a l'esquerra, quedant totalment

tapat per la roca. La trinxera del roc sembla ben bé un balcó... obert al buit! Si la proximitat del precipici no us fa pujar el pols, no tindreu cap dificultat a passar, és una pista de muntanya més. Ara bé, si la presència del buit us crea algun desassossec, val més que no us hi fiqueu, aneu a voltar pel port del Cantó. Això ho tenien molt clar uns amics de l'Anita que, arribats a Sarroca en cotxe, van deixar constància que havia estat el pitjor moment de la seva vida, i era gent gran que ja tenia molta vida al darrera.

Els Castells. Foto de Romà Pujadas.

El pas del Pallars a l'Alt Urgell es fa de manera gairebé imperceptible pel coll de les Iglesies. Ara som a les Valls d'Aguilar, un altre municipi gran, de 124 km², poc poblat, i amb molts nuclis de població, tot i que com sol passar, la capçalera municipal se n'emporta més de la meitat. Es va crear l'any 1972 per fusió dels anteriors municipis de Noves de Segre i la Guàrdia de d'Ares. El nom, ben trobat, ho diu gairebé tot, són diverses valls estructurades pel riu d'Aguilar.

En aquesta banda urgellenca, el paisatge canvia: del territori escarpat i abrupte es passa a un ample altiplà de pastures verdengues envoltat de boscos de pi negre. S'hi afileren tres pobles: els Castells, Taús i la Guàrdia d'Ares, tots tres habitats, encara que amb pocs residents fixos. Aquí hi ha la partió d'aigües: el riu de Taús, que

es forma al vessant sud de la serra de Taús, desguassa a la Noguera Pallaresa, mentre que el riu de la Guàrdia, o riu d'Aguilar, que neix ben a prop, ho fa al Segre. Són pobles situats a gran altitud, tots tres per damunt dels 1.400 m. La Guàrdia d'Ares es troba a 1.594 m; és un dels pobles més alts dels Pirineus. Estan ben conservats i no corren cap perill d'abandonament, ja que bastants cases s'han recuperat com a segones residències. Taús és un poble que fa especial goig, amb l'església romànica de Sant Martí una mica separada del nucli.

Per altra banda, són pobles de difícil accés; els Castells es troba a 32 km de Noves de Segre, una gran part encara per pista sense asfaltar, l'any 2009! Això fa que pocs turistes s'hi aventurin. Entre els tres pobles no hi ha cap establiment de turisme rural, un fet insòlit als Pirineus d'avui en dia. L'aprofitament turístic, però, ja s'ha començat a posar en marxa. Entre la Guàrdia i Taús, a mà esquerra, surt una pista que s'endinsa cap al refugi de Cuberes i la serra del Boumort, però això és tema per un altre dia. L'atractiu amb més anomenada és, ara per ara, la ruta dels Manairons, que inclou diverses tarteres de rocs molt grans i arrodonits situades en un lloc especialment bonic, el bosc de l'obaga de Guàrdia. Com tothom sap, els manairons són una mena de follets

Poble de Guàrdia d'Ares. Foto de Romà Pujadas.

del bosc d'humor canviant; només saben pronunciar una frase: «Què farem, què direm?» i per tenir-los contents se'ls ha de donar sempre feina. El que ja no queda tan clar és la dualitat del noms: minairons o manairons? És possible que al Pallars en diguin minairons i a l'Alt Urgell manairons? Si davant del dubte es decideix consultar el nou i flamant diccionari de l'IEC es descobreix que són uns éssers tan eteris i fugissers que fins i tot han aconseguit defugir del vocabulari oficial. Ara bé, els moderns

minairons de la muntanya són uns altres, són uns éssers de grandària normal que només saben fer una cosa, pujar parets, i quan acaben un apartament de seguida en comencen un altre: no poden estar parats. Ara per ara, però, sembla molt difícil que aquests moderns minairons puguin arrelar a Sarroca de Baén.

La pista passa per Espaén abans d'arribar a Noves de Segre i la C-14, on amb una mica de mala sort ensopegarem amb les cues d'entrada a Andorra.

UNA NIT A SIERRA NEVADA

Bernat Macià i Núria Palomar

Vam arribar a Lanjarón cap a les 10 de la nit, després d'un llarg viatge amb cotxe. La idea era clara: l'endemà pujaríem al refugi de Poqueira i el dia següent, 31 de desembre, faríem el Mulhacén, sostre de la Península, i tornaríem a baixar per celebrar el cap d'any a Lanjarón o a Granada.

Els problemes van començar quan no vam poder arribar amb el vehicle fins a la Hoya del Portillo, l'indret on volíem deixar el cotxe, a 2.150 m, i que ens havia de permetre arribar fins al refugi en poc més de tres hores. Així que vam aparcar a la Hoya de la Virgen, a 1.825 m, i vam començar a caminar. La pista feia moltes corbes i al principi, pràcticament sense neu, vam anar per lliure i avançàvem ràpidament. Però així que va començar a haver-hi gruix de neu, la cosa es va complicar. El camí transcorria entre un bosc de pins, per sota de la Loma de Piedra Blanca i feia dies que no hi havia passat ningú, així que a cada pas ens enfonsàvem, com a mínim, un pam a la neu. El camí és enganyós, perquè de seguida es veu el refugi, però per arribar-hi s'han de superar molts sifons que fan que el trajecte es faci inacabable. Després

Baixada al refugi de Poqueira. Fotografia de Bernat Macià.

d'una última baixada, que passa al costat de construccions de pastors, arribarem en unes 6 hores de marxa al refugi de Poqueira (2.480 m), això sí, després de superar una última pujada, ja a la porta del refugi, que acaba d'esgotar les forces que queden. Però fins aquí res d'anormal.

El refugi és força gran, disposa de sabatilles de goma per qui no en porti, taquilles al costat de l'habitació per deixar el material i fins i tot un rocòdrom exterior. A més, els guardes són amables i el menjar molt bo. Però no tot és oli en un llum. El refugi no té calefacció i, per tant, a l'hivern, hi fa molt de fred. Això fa que l'aigua es glaci i que no n'hi hagi de disponible. Per tant, havíem de comprar aigua envasada per sopar i també per a l'endemà. Per cert, tot i la fama de

*El pic de Mulhacén
pujant al refugi de
Poqueira. Fotografia
de Bernat Macià.*

l'aigua de Lanjarón, amb el manantial a escassos quilòmetres del refugi, l'aigua envasada que s'hi pot comprar és del Montseny. Coses de la globalització.

Però el fet de no tenir aigua té un altre important inconvenient. En aquesta època el lavabo està tancat i per fer les teves necessitats, has de sortir fora del refugi i fer-ho en el lloc que prefereixis. Això sí, en el refugi t'aprovisionen amb una bossa de plàstic i paper de vàter, que et permeten llençar a les escombraries de l'interior. Sembla mentida que això pugui passar a l'únic refugi que hi ha guardat als peus de la muntanya peninsular més alta, per on passen milers de persones durant l'any. Tot i el fred de finals de desembre, encara vam estar de sort que no plovia. Us imagineu haver de sortir en ple hivern, amb temperatures sota zero i una tempesta de neu a cagar a la part posterior d'un refugi?

L'endemà començaven a servir esmorzars a les 8. Vam fer càlculs ràpids i si sortíem a les 9 h, unes 3 h de pujada fins al cim i unes 8 h més del cim al cotxe, feia que arribéssim a les fosques i sense hotel on passar la nit de cap d'any. Ens havíem plantejat quedar-nos una nit més, però el preu especial de 49 euros per persona, el mateix que ens havia costat la nit anterior sopar, dormir i esmorzar a dos federats més 3 ampolles d'aigua, ens va fer descartar aquesta opció i iniciar el camí de descens, passant per l'Alto del Chorrillo (2.727 m) i tornant al cotxe per la pista que creua Sierra Nevada fins al cim del Veleta. Així que el Mulhacén quedarà pendent per a una propera ocasió, això sí, deixant el cotxe a la central elèctrica de Poqueira, des d'on un grup de catalans ens van dir que tot i que es fa més desnivell, es puja gairebé tota l'estona sense neu.

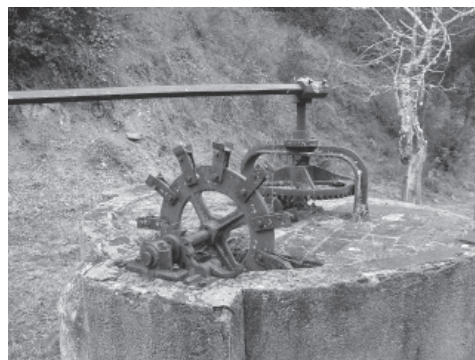
SORTIDA MATINAL AL MARESME

Jordi Farràs Xarles

Un dia vaig sentir que la nostra Secció feia moltes activitats i no quedaven reflectides en el butlletí perquè sembla que tinguem por d'explicar les sortides. És per això que crec que val la pena que de tant en tant tinguéssim una petita versió d'una matinal, d'una sortida del cicle, d'un sopar de Lluna Plena, de la Marxa, de la Caminada; són moltes les activitats que podrien restar escrites i poder-les recordar en el temps com s'ha fet aquest any del 75è aniversari, per la qual cosa animo els assistents d'aquestes activitats a perdre la por i fer-ho, encara que es tracti d'uns resums, per donar-los a conèixer a altres socis que no hi hagin anat.

Per trencar el gel, faré un petit resum de la matinal del dia 1 de març de 2009 en la qual, gràcies a l'organitzador Josep Maria Rius i a Joaquim Carbonell, ens van portar al cim del Montalt a la comarca del Maresme.

Com és habitual a les matinals, ens trobarem a les 7 del matí a la plaça Verdager. Era fosc, les llums de la plaça brillaven, i vaig aprofitar per fer unes fotos de l'església de nit mentre no arribava la resta de companys. De sobte un cotxe, ja comencen a arribar, un altre cotxe i un altre, ens

Sínia a can Pau de la Rosa. Fotografia de Joaquim Carbonell.

saludem. Algunes vegades ens hem trobat en altres activitats, si bé la majoria ja som habituals a les excursions. Arriba el cap de colla i reparteix el magnífic dossier explicatiu de la zona on anem i de l'excursió que farem. Ens repartim per pujar als cotxes i ens donen el mapa per fer el camí d'anada amb els cotxes, ens trobarem a Canyamars.

Vaig amb el Joaquim Carbonell de conductor, el «presi» Jordi Gironès, en Joan Pera i jo. El dia s'aixeca. Com que el Joaquim és inquiet, no fem cas del mapa i canviem d'autopista, però arribem els primers al lloc de trobada quan el dia ja s'ha aixecat i esperem que arribin la resta en total som 6 cotxes i 16 assistents. Una vegada tots a punt, motxilles amunt, botes preparades, els bastons i comencem. Sortim aproximadament a les nou del matí de davant de la fàbrica de

*Pou de glaç
de Canyamars.
Fotografia de
Joaquim Carbonell.*

filatures La Tortuga, creuem la riera de Canyamars i enfilem un corriol una mica dret i en una hora i mitja de camí ens porta a can Silvestre, una casa de colònies a l'estiu. Com que és d'hora per esmorzar decidim continuar, travessem el petit camp de futbol i prenem una pista que ens porta als plans de can Vallalta on decidim esmorzar.

En acabar, tranquil·lament proseguim per la pista que amb indicadors ens portarà a la font del Mal Pas on ens fem la corresponent fotografia, però no baixa aigua. Tornem per on hem vingut seguint la pista que porta fins al Corredor passant per la Creu de Rupit on passarem de tornada. A uns 15 minuts, agafem un corriol a la nostra dreta, molt erosionat per la circulació de les motos de trial, i anem pujant saltironejant per evitar les roderes fins arribar a un revolt on hi ha

un camí que baixa i un altre el qual, a la nostra dreta, puja uns metres fins que trobem a l'esquerra el corriol que ens portarà al cim del Montalt (596 m). Quina vista que es veu, tenim el mar de núvols com a paisatge, per sobre nostre un dia esplèndid, més núvols i a més comença a ploure, però això no treu que ens fem la fotografia corresponent i encara podem comptar els pessebres que hi ha al cim, disset en total... ja deuen deixar-los per aquest any.

Ara la baixada està una mica malament, amb la capelina i els bastons fem una baixada ràpida fins a arribar a la pista, la qual seguim fins a la Pedra de la Ferradura, on hi ha diversitat d'opinions cosa que fa que agafem la pista que sembla la més ampla, però quan portem 15 minuts el cap de colla diu ep! no és per aquí, i als que s'havien avançat els hem

d'anar a buscar i fer una gran pujada fins a arribar altra vegada a la Pedra de la Ferradura, on ara sí que agafem el camí bo que baixa —que no està indicat— fins a trobar la Creu de Rupit. A partir d'aquí agafem una altra pista, no massa transitada, que ens portarà a la riera de Rupit. Aquesta riera està netejada, hi baixa una mica d'aigua i té unes lianes molt grosses; és un lloc feréstec i alhora acollidor i a l'estiu ha de ser meravellós. Prosseguim per la pista fins a arribar a can Pau de la Rosa i una colla s'arriba fins a la sínia per fer unes fotos mentre d'altres

prossegueixen la pista perquè ja falta poc per arribar al pou de glaç de Canyamars, del qual arribem a divisar de lluny la mole per la seva grandària excepcional, és grandios, el reatrem per totes bandes i ens hi estem una bona estona. És una mica tard i encara ens falten uns 20 minuts per arribar, per la qual cosa reprenem la marxa contents amb la feina feta, satisfets per l'itinerari i cansats per les 3,45 hores efectives de caminar, però havent passat un matí en un lloc desconegut per mi, i crec que per altres també. Ens acomiadem i altre cop als cotxes i cap a casa.

Font del Mal Pas. Fotografia de Joaquim Carbonell.

ACORDS DE LA JUNTA

Reunió de l'1 de març de 2010

— Altes: Albert Cabús Viñas (1046) i Núria Seguí Meseguer (1047).

— Baixes: Guillem Roca Carceller (778).

— S'informa de la nova quota de 3.291,02 euros que la Secció abonarà a l'Ateneu al 2010. L'augment ha estat de l'1,2% d'acord amb l'increment anual de l'IVA.

— Es decideix comprar dos armaris per al local per tal de millorar l'espai disponible.

— Lluís Solé Sugrañes ens informa del curs d'orientació i GPS que ell mateix donarà en el nostre local a tots els interessats dels centres de la Vegueria. Constarà de dues classes teòriques el 16 i 23 d'abril i una de pràctica a Collserola al matí del 24 d'abril. El cost per als socis de la SEAS serà subvencionat i costarà 20 euros mentre que per a la resta el cost serà de 60 euros.

— Es decideix comprar tots els mapes en paper que ens falten i que es considerin d'interès per preparar i fer les excursions, dues noves raquetes per a la neu i una pala.

Reunió del 12 d'abril de 2010

— Baixes: Rosa Farràs Jané (973).

— S'acorda col·laborar amb l'Associació de persones sordes de Sant Just i Comarca en la preparació d'una

caminada per Collserola dedicada al seu col·lectiu.

— S'informa que les al·legacions presentades per Alnus sobre el Camí de Vallvidrera, a les quals vam donar suport, han estat desestimades per l'Ajuntament.

— Jordi Gironès informa sobre el contacte que va mantenir amb Miquel Caminal, director, i altres membres del Memorial Democràtic, amb motiu d'una trobada feta amb els ajuntaments de Sant Just i d'Esplugues per tractar iniciatives relacionades amb la recuperació de la memòria històrica. Vam aprofitar l'ocasió per informar-los sobre el cicle que enguany dediquem al tema i la possibilitat de publicar un llibre, així com la divulgació de l'itinerari del turó de la Rovira fins al refugi antiaeri de Sant Just com una actuació més del Memorial Democràtic.

— Des de l'any 2000, els butlletins de la SEAS es troben disponibles en pdf a l'hemeroteca del Centre Excursionista de Catalunya. Web: http://biblioteca.cec.cat/hemeroteca/entitats/SE_Ateneu_StJustenc. Nosaltres els anirem introduint per l'alt interès.

— La Federació instal·larà un nou refugi metàl·lic per emergències a un dels indrets que proposa decidir a través dels centres excursionistes. Nosaltres hem decidit donar el vot a l'indret de Comalesbienes-Punta Alta (Alta Ribagorça).

Butlletí de la SEAS. Any 44, núm. 288

Taula de redacció: Leonci Canals, Daniel Cardona, Ferran de la Fuente, Maria García, Jordi Gironès i Agustí Revilla. Autoedició: Jordi Gironès. Tramesa: Elisabeth Bart. Disseny: Josep Nuet. Correcció de textos: Servei Local de Català. Impressió: Espai Gràfic Anagràfic, S.L.

Índex

Portada: Participants santjustencs en una conferència sobre l'exili	
Calendari	884
Assemblea general i informació	885
Del Baix Pallars a les valls d'Aguilar, per Romà Pujadas	886
Una nit a Sierra Nevada, per Bernat Macià i Núria Palomar	892
Sortida matinal al Maresme, per Jordi Farràs	894
Informació de la SEAS	897

El 8 de març de 2010 Catalunya va enregistrar una nevada destacada i Sant Just no en va ser una excepció amb un gruix de 15 cm. Imatge de l'antiga creu de terme, situada al carrer de la Creu cantonada Raval, durant la nevada. Fotografia de Jordi Gironès.